

TAFELN bij Beeldend Kunstenaar PATRICIA KAERSENHOUT. OPENINGSSPEECH.

Mij is gevraagd om wellicht het tot nu toe meest ambitieuze artistieke project van PATRICIA KAERSENHOUT te openen. Ik kende het werk van KAERSENHOUT niet. De uitnodiging van contactpersoon Marlies Buurman niet aannemen zou betekenen, dat ik mijzelf de kans ontzeg mij open te stellen om geraakt te worden door een KUNSTEVENT welke diep wortelt in mijn eigen geschiedenis: een gebeurtenis die op eigenzinnige wijze commentaar levert op mijn identiteit als Zwarte Vrouw in Europa.

KAERSENHOUT lag wakker van haar project in wording en ik, arme, ik heb lang onrustig geslapen door een doek van MARLENE DUMAS getiteld WAITING FOR MEANING, waarop een Zwarte Figuur half liggend op een groot schoon bed staart naar het plafond. Ik was zo verontrust, want die figuur zou ik zelf kunnen zijn, dacht ik: een Zwarte Migrantenvrouw die haar vermogen heeft uitgeput om van betekenis te zijn in een Witte Habitat. En dan word ik tijdens mijn zoektocht naar PATRICIA KAERSENHOUTS professionele werk overladen met betekenis en gepenetreerd door zin.

'THE DINNER PARTY' (1979 New York) van JUDY CHICAGO waar KAERSENHOUT een opmerkelijke bijlage aan toevoegt met haar 'Guess Who's Coming to Dinner too?' (Amsterdam 2017) - want waar zijn Zwarte Vrouwen toch gebleven op genoemde PARTY en was Kunstenaar Judy Chicago niet voldoende op de hoogte toentertijd van haar eigen Amerikaanse geschiedenis van slavernij en racisme ??? - krijgt van mij een asterisk dankzij WAITING FOR MEANING van de Zuid-Afrikaanse DUMAS. Een asterisk die verwijst naar wat KAERSENHOUT doet met haar beeldend vermogen: Sta Op Zwarte Vrouw en wacht geen dag langer want er is nog zoveel gebrek aan betekenis en lege plekken dreigen bij opgestapelde leugens en verborgen waarheden, dus kom tafelen Zwarte Vrouw en maak je schone handen desnoods vuil... ja, QUESS WHO S COMING TO DINNER TOO...!

Lieve mensen, een goede avond en welkom. Ooit ben ik zo vrij geweest om op te merken, dat mijn beroep van romannoteur en dichter mij geenszins tot Kunstenaar maakt maar tot Intellectueel. TAAL, mijn werkmateriaal, is immers een mentaal middel geladen met betekenis, vol codes, vol instructies en ze ligt als een hoer voor iedereen gebruiksklaar. Een Beeldend Kunstenaar echter, zo

dacht ik, gebruikt materiaal dat onophoudelijk VRIJ & FRIS is als het bevroren water aan de rand van ons zonnestelsel. ROOD kan BLOED uitbeelden van een moederkoek bij geboorte tot merktekens van vernietigend bruut geweld op straatstenen maar ROOD, zoals de kleur van mijn hoofddekse, kan ook roepen: Kom Gerust Dichterbij Want Ik houd Van Je! KLEUREN, Lieve Mensen, refereren aan het zonlicht dat ons bestaan maakt en breekt. Daarom staan Beeldende Kunstenaars voor mij aan de top van VERBEELDINGSKRACHT. En wat doet PATRICIA KAERSENHOUT met mij? Zij verbrijzelt mijn aannames. Het is alsof zij weigert haar creaties dienstbaar te maken aan het comfort dat ik hoe dan ook zoek in kunstwerken. KAERSENHOUT troost mij niet. Zij haalt me niet weg bij wat mij pijn kan doen en zij biedt geen klassieke schoonheid. KAERSENHOUT scheurt boeken kapot, her-ordent historische teksten, maakt chronologie belachelijk en zij plaatst vraagtekens waar uitroepetekens staan. Ja, KAERSENHOUT dringt mijn domein van geschreven teksten zoekend binnen met een fakkel die onrustig brandt.

Lieve gasten, ik weet niet hoe het u zojuist is vergaan tijdens de wervelende dans van mannen op het plein, Zwarte Mannen die KAERSENHOUT ooit ook 'woedend' heeft uitgebeeld op doek en papier. Echter vanmiddag heb ik levenslustige kerels gezien, die inderdaad ooit negen maanden gedragen zijn door vrouwen... Ja, Zwarte Mannen zie ik, die zich in het HIER en NU 'gewikkeld' hebben, in overdrachtelijke zin: VERWIKKELD zijn geraakt in de identiteit van hun voormoeders. Ik weet niet precies wat een HAKA is en ook al werd ik er wat melancholisch van...DANSEN is welbeschouwd voor mij een feestelijk gebeuren want wij hebben de verschrikkingen van 'wereldwijde vrouwenmishandeling' min of meer overleefd en dat feest gaan we BLIJVEN VIEREN.

But ...QUESS WHO IS COMING TO DINNER TOO...Ja, niet de Zwarte Afrikaan die mij weg-rooft bij mijn stam...niet de Europese mensenhandelaar die mij wegkoopt om mij te verschepen als slaaf en ook niet al die gewapende kerels die mijn arbeidskracht op plantages stelen, mijn levenslust doven, mijn lijf seksueel misbruiken en mij doden omdat ik mij verzet. KAERSENHOUT, jij hebt brokstukken van 'Zwarte-Vrouwen-Levens' opgediept alsof je een bioloog, een archeoloog bent, die wil bewijzen dat een MEGADING werkelijk heeft bestaan. JA, mensenroof, mensenhandel, slavernij, massamoord, kolonialisme zijn echt geen historische concepten zonder meer. Het zijn mensonterende gebeurtenissen, door weldenkende personen uitgevoerde praktijken zijn het,

die vooral Zwarte Vrouwen hebben beschadigd en nog...! Wij kennen de bijwerkingen maar al te goed.

Toch schuif ik met een veilig gevoel aan bij '36 onbekende vrouwen aan KAERSENHOUTS tafelen'. Zonder bestek schuif ik aan en zonder servet ook en als ik zo meteen 'opvreet' wat jij KAERSENHOUT ons opdient, dan kraakt mijn gebit, dan doet mijn maag zeer, dan raken mijn darmen ontregeld en 'schijt' ik naderhand BLOED. Niet mijn eigen BLOED, Beste Tafelgasten en Lieve Kunstenaar KAERSENHOUT, maar uit mij komt het BLOED van de 'ZESENDERTIG HELDINNEN VAN VERZET'. BLOED dat vermoedelijk nooit is opgeruimd omdat het ter waarschuwing moest blijven liggen. Zoiets als: ZWARTE VROUW HOUD JE BEK WANT EEN GEWELDDADIGE DOOD ADEMT ONOPHOUELIJK IN JE NEK...Maar we hebben tegenwoordig meer geluk DAMES want BEELDENE KUNST is LICHT en geeft LEVEN. NIEUW LEVEN geeft zij en energie om wat verborgen was op te graven en naar de buitenruimte te dragen om te laten ZIEN om te laten BEKIJKEN. En om in te nemen ook zonder daarbij verlamd te raken van verontwaardiging zoals het prachtdoek van MARLENE DUMAS mogelijk uitbeeldt.

Ieder van u kent de filmklassieker van 1968 met SIDNEY POITIER en ademloos heeft AMERICA meegegeten met de zeer Zwarte Heer die als geliefde het meest vertrouwde ritueel van een White Family binnendringt om een maagd tot zijn vrouw te maken. Zwarte- en Migrantenvrouwen, maar ook anderen, hebben vast zelf ervaren ooit hoe ongemakkelijk het voelt om degene van wie je vreselijk houdt voor het eerst mee te nemen om te tafelen met je meest dierbare bloedverwanten. Ik heb zoiets nooit aangedurfd, want mijn geliefden waren nog meer controversieel dan filmster SYDNEY POITIER in genoemde kaskraker. En ik weet niet of jij weet DAME KAERSENHOUT, hoe buitensporig moeilijk het nog steeds is voor DIASPORA-PERSONEN om hun geliefden aan tafel te introduceren in huiselijke kring en vice versa. Jij, Mevrouw Deul Kaersenhout bent een getrouwde vrouw en ik mag aannemen, dat jij uit ervaring weet, dat aanschuiven zoals je bent dus met je hele hebben & houden, ja met heel je identiteit van historische vernedering, persoonlijke overleving en rationele pijn...ja, dat zo iets gewaagds kan aflopen in een traumatisch drama maar ook, dat zoveel liefdesmoed een onophoudelijk feest van partnergenot en familiegeluk kan opleveren! Ik ben zo bang van drama en ben single gebleven net als vele vooral Zwarte Topvrouwen overal in Europa. Maar ik ben erg ontroerd door de symboliek van jouw artistieke project KAERSENHOUT en ik

voel mij aangesproken om sommige delen van mijn bestaan nader te bekijken en mogelijk te herordenen: waarvoor dank!

Lieve gasten van PATRICIA KAERSENHOUT en haar nijvere medewerkers: ik weet mij bevoorrecht u allen uit te nodigen om te komen tafelen bij dit, met uithoudingsvermogen en gezamenlijke daadkracht gearrangeerd diner van een Beeldend Kunstenaar met wortels in mijn geboorteland Suriname, een mevrouw van wie ik nog heel veel prachtigs verwacht. PROFICIAT allen.

Eerst nog een bitter aperitiefje van mijzelf want overmorgen is het 1 juli. Herdenkingsdag AFSCHAFFING SLAVERNIJ 1863 IN SURINAME EN OP DE ANTILLEN. Een datum die de verhouding Antillianen, Surinamers, Nederlanders ALTIJD op SCHERP zet. En de media hebben ons gisteren nieuws gebracht omtrent een nogal recent gebeuren van onbegrijpelijk geweld in mijn geboorteland: er is eindelijk in Paramaribo een uitspraak gedaan in het lang lopende DECEMBERMOORDEN proces. Mijn aansporing of aperitiefje bij EVENT KAERSENHOUT betreft het volgende. Laten wij proberen om met betrekking tot slavenhandel, slavernij, kolonialisme, diaspora-trauma en identiteitsroof en RECENT GEWELD VOORAL alleen de betrokkenen die daarin actief waren te beschuldigen en niet hun nazaten en 'soortgenoten' ja, ook al heeft de toentertijd dominante racistische cultuur van bloedgeldhandelaren zich beslist opgedrongen aan de toentertijd Joods-Christelijke waarden van medemenselijkheid ja, laten wij ons uiterste best doen om die resten van racisme en ander geweld te BLIJVEN AANVECHTEN ELEGANT, RATIONEEL, VASTHOUDEND, HUMAAN en wie zo getalenteerd is als PATRICIA KAERSENHOUT vooral met VERBEELDINGSKRACHT en ARTISTIEKE MIDDELEN. Want als je iets kwaadaardigs wilt bestrijden en wilt uitroeien dan moet je dat niet doen met middelen die je zelf weerzinwekkend vindt want DAN BEN JE NIET GELOOFWAARDIG voor onze jongeren.

DAAROM NU UIT HET DIEPST VAN MIJN HART en met heel mijn verstand feliciteer ik jou KAERSENHOUT met JOUW vertederende, indringende, fraaie MANIFESTATIE VAN SOLIDARITEIT MET ALLE LEVENS IN DE DIASPORA en ik wens jouw tentoonstelling 'Guess Who's Coming to Dinner Too?...een lang effectief bestaan toe met internationale belangstelling en media-aandacht.

DE TENTOONSTELLING IS GEOPEND KOM TER TAFEL LIEVE GASTEN EN MOGE HET ONS ALLEN WEL BEKOMEN.

Einde speech ASTRID H. ROEMER Gent - Amsterdam.

